Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

1 päivänä elokuuta 2025 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetukset (ETY) N:o 3821/85 ja (EU) N:o 165/2014 – Ajopiirturien tarkastamista määräajoin koskeva velvoite – Poikkeus – Euroopan unionin perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeinen virke ja 51 artiklan 1 kohta – Lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskeva periaate – Luonteeltaan rikosoikeudelliset hallinnolliset seuraamukset – Kassaatiovalitus – Uusi laki, joka on tullut voimaan valituksen kohteena olevan tuomion antamisen jälkeen – Lainvoimaisen tuomion käsite

Asiassa C-544/23,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ylin hallintotuomioistuin, Slovakia) on esittänyt 16.8.2023 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.8.2023, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

T.T. ja

BAJI Trans s.r.o.

vastaan

Národný inšpektorát práce,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti T. von Danwitz, jaostojen puheenjohtajat F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos (esittelevä tuomari), I. Jarukaitis, M. L. Arastey Sahún, S. Rodin, N. Jääskinen, D. Gratsias ja M. Gavalec sekä tuomarit E. Regan, J. Passer, Z. Csehi ja O. Spineanu-Matei,

julkisasiamies: J. Richard de la Tour,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Illéssy,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.9.2024 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

* Oikeudenkäyntikieli: slovakki.

– T.T. ja BAJI Trans s.r.o., edustajinaan M. Mandzák ja M. Pohovej, advokáti, sekä P. Rumanová, advokátka,

– Národný inšpektorát práce, edustajinaan M. Mitterpák, generálny riaditel, ja L. Štofová, právnička,

– Slovakian hallitus, asiamiehinään A. Lukáčik, E. V. Larišová ja S. Ondrášiková,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan M. Cherubini, avvocato dello Stato,

– Euroopan komissio, asiamiehinään P. J. O. Van Nuffel ja A. Tokár,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.2.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen ja 51 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä T.T. ja BAJI Trans s.r.o. ja toisaalta Národný inšpektorát práce (kansallinen työsuojeluviranomainen, Slovakia) ja joka koskee viimeksi mainitun T.T:lle määräämää hallinnollista sakkoa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Euroopan unionin oikeus

Perusoikeuskirja

3 Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Ketään ei saa pitää syyllisenä rikokseen sellaisen teon tai laiminlyönnin perusteella, joka ei ollut tekohetkellä rikos kansallisen lainsäädännön tai kansainvälisen oikeuden mukaan. Rikoksesta ei saa määrätä sen tekohetkellä sovellettavissa ollutta rangaistusta ankarampaa rangaistusta. Jos rikoksen teon jälkeen laissa säädetään lievemmästä rangaistuksesta, sitä on sovellettava.”

4 Perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tämän perusoikeuskirjan määräykset koskevat unionin toimielimiä, elimiä ja laitoksia toissijaisuusperiaatteen mukaisesti sekä jäsenvaltioita ainoastaan silloin, kun viimeksi mainitut soveltavat unionin oikeutta. Tämän vuoksi ne kunnioittavat tämän perusoikeuskirjan mukaisia oikeuksia, noudattavat sen sisältämiä periaatteita ja edistävät niiden soveltamista kukin toimivaltansa mukaisesti – –”

Asetus N:o 3821/85

5 Tieliikenteen valvontalaitteista 20.12.1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3821/85 (EYVL 1985, L 370, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 15.3.2006 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 561/2006 (EUVL 2006, L 102, s. 1) (jäljempänä asetus N:o 3821/85), 3 artiklan, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasiassa kyseessä olevan rikkomuksen tekohetkellä, 1 ja 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Valvontalaite on asennettava ja sitä on käytettävä jäsenvaltiossa rekisteröidyissä ajoneuvoissa, joita käytetään maanteiden henkilö- tai tavaraliikenteessä, lukuun ottamatta asetuksen (EY) N:o 561/2006 3 artiklassa tarkoitettuja ajoneuvoja. – –

2. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa asetuksen (EY) N:o 561/2006 13 artiklan 1 ja 3 kohdassa mainitut ajoneuvot tämän asetuksen soveltamisesta.”

6 Kyseisen asetuksen 19 artiklan, sellaisena kuin sitä sovellettiin kyseisellä tekohetkellä, 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on riittävän ajoissa komissiota kuultuaan saatettava voimaan tämän asetuksen soveltamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset.

Näissä säännöksissä on säädettävä muun muassa valvonnan järjestämisestä, valvontamenettelystä ja -keinoista sekä säännösten rikkomisen seuraamuksista.”

7 Asetuksen N:o 3821/85 liitteessä I olevan VI jakson 3 kohdan, jonka otsikko on ”Määräajoin tehtävät tarkastukset”, a alakohdassa säädettiin pääasiassa kyseessä olevan rikkomuksen tekohetkellä seuraavaa:

”Ajoneuvoihin asennettu valvontalaite on tarkastettava määräajoin vähintään kerran kahdessa vuodessa, ja nämä tarkastukset voidaan tehdä ajoneuvojen katsastuksen yhteydessä.

– –”

8 Asetus N:o 3821/85 kumottiin 2.3.2016 alkaen tieliikenteessä käytettävistä ajopiirtureista, tieliikenteen valvontalaitteista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3821/85 kumoamisesta sekä tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 561/2006 muuttamisesta 4.2.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 165/2014 (EUVL 2014, L 60, s. 1) 47 artiklalla.

Asetus N:o 165/2014

9 Asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Ajopiirturi on asennettava ja sitä on käytettävä jäsenvaltiossa rekisteröidyissä ajoneuvoissa, joita käytetään maanteiden henkilö- tai tavaraliikenteessä ja joihin sovelletaan asetusta (EY) N:o 561/2006.

2. Jäsenvaltiot voivat myöntää vapautuksen tämän asetuksen soveltamisesta asetuksen (EY) N:o 561/2006 13 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuille ajoneuvoille.”

10 Kyseisen asetuksen 23 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ajopiirturit on tarkastettava säännöllisin väliajoin hyväksytyissä korjaamoissa. Säännöllinen tarkastus on suoritettava vähintään kahden vuoden välein.”

11 Kyseisen asetuksen 41 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on omien perustuslakiensa sääntöjen mukaisesti vahvistettava tämän asetuksen rikkomiseen sovellettavia seuraamuksia koskevat säännöt ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia, varoittavia ja syrjimättömiä ja [tieliikenteen sosiaalilainsäädännöstä annettujen neuvoston asetusten (ETY) N:o 3820/85 ja (ETY) N:o 3821/85 täytäntöönpanoa koskevista vähimmäisedellytyksistä ja neuvoston direktiivin 88/599/ETY kumoamisesta 15.3.2006 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivissä 2006/22/EY [(EUVL 2006, L 102, s. 35)] säädettyjen seuraamusluokkien mukaisia.”

12 Asetuksen N:o 165/2014 48 artiklan toisessa kohdassa säädetään seuraavaa:

”[Tätä asetusta] sovelletaan 46 artiklan mukaiset siirtymätoimenpiteet huomioon ottaen 2 päivästä maaliskuuta 2016. – –”

Asetus N:o 561/2006

13 Asetuksen N:o 561/2006 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa vahvistetaan maanteiden tavara- ja henkilöliikenteessä toimivien kuljettajien ajoaikoja, taukoja ja lepoaikoja koskevat säännöt sisämaan liikennemuotojen välisen kilpailun edellytysten yhdenmukaistamiseksi erityisesti tieliikenteen alalla sekä työolojen ja liikenneturvallisuuden parantamiseksi. Tämän asetuksen säännöksillä pyritään myös edistämään jäsenvaltioiden seuranta- ja noudattamisen valvontakäytännön parantamista sekä työskentelytapojen parantamista tieliikennealalla.”

14 Kyseisen asetuksen 3 artiklassa luetellaan sellaisten tieliikenteessä käytettyjen ajoneuvojen luokat, joihin kyseistä asetusta ei sovelleta. Valmisbetonin toimituksiin käytettyjä ajoneuvoja ei mainita tässä luettelossa.

15 Asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa luetellaan sellaisten liikenteessä käytettävien ajoneuvojen luokat, joille jäsenvaltiot voivat myöntää poikkeuksia kyseisen asetuksen 5–9 artiklan säännöksistä, jos tällaiset poikkeukset eivät vaaranna kyseisen asetuksen 1 artiklassa asetettujen tavoitteiden saavuttamista.

16 Kyseisen 13 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasiassa kyseessä olevan rikkomuksen ajankohtana, ei mainittu ajoneuvoja, joita käytetään valmisbetonin toimituksiin.

17 Tätä 13 artiklan 1 kohtaa muutettiin kuitenkin asetuksen (EY) N:o 561/2006 muuttamisesta siltä osin kuin on kyse vuorokautista ja viikoittaista enimmäisajoaikaa, vähimmäistaukoja sekä vuorokautisia ja viikoittaisia lepoaikoja koskevista vähimmäisvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 165/2014 muuttamisesta siltä osin kuin on kyse ajopiirtureilla tapahtuvasta paikannuksesta 15.7.2020 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2020/1054 (EUVL 2020, L 249, s. 1).

18 Tämän muutoksen, jota sovelletaan 20.8.2020 alkaen, johdosta kyseisen 13 artiklan 1 kohdan r alakohdassa mainitaan vastedes ”ajoneuvot, joita käytetään valmisbetonin toimituksiin” ajoneuvoina, joiden osalta voidaan säätää poikkeuksista asetuksen N:o 561/2006 5–9 artiklan säännöksistä.

Asetus (EY, Euratom) N:o 2988/95

19 Euroopan yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta 18.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 2988/95 (EYVL 1995, L 312, s. 1) 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Euroopan yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamiseksi annetaan yleinen säännöstö yhteisön oikeuteen kohdistuvia väärinkäytöksiä yhtenäisistä tarkastuksista sekä hallinnollisista toimenpiteistä ja seuraamuksista.

2. Väärinkäytösten tunnusmerkit toteuttaa jokainen yhteisön oikeuden säännöksen tai määräyksen rikkominen, joka johtuu taloudellisen toimijan teosta tai laiminlyönnistä ja jonka tuloksena on tai voisi olla vahinko yhteisöjen yleiselle talousarviolle tai yhteisöjen hoidossa oleville talousarvioille, joko suoraan yhteisöjen puolesta kannettujen omien varojen vähenemisen tai lakkaamisen taikka perusteettoman menon takia.”

20 Kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Hallinnollista seuraamusta ei voi määrätä, jos seuraamuksesta ei ole ennen väärinkäyttöä säädetty yhteisön säännöksellä. Jos yhteisön säännöstöihin sisältyviä hallinnollisia seuraamuksia koskevia säännöksiä muutetaan myöhemmin, sovelletaan lievempiä määräyksiä takautuvasti.”

Slovakian oikeus

21 Slovakian tasavallan perustuslain (Ústava Slovenskej republiky) 50 §:n 6 momentissa säädetään seuraavaa:

”Teon rangaistavuutta on arvioitava ja teosta seuraava rangaistus on määrättävä tekohetkellä voimassa olleen lain mukaisesti. Myöhempää lakia on sovellettava, jos se on rikoksentekijälle lievempi.”

22 Valvontalaitteiden käytöstä tieliikenteessä 13.9.2007 annetun lain nro 461/2007 (zákon č. 461/2007 Z. z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave) 2 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Linja-autokuljetuksia tai maanteiden tavarakuljetuksia toteuttavan kuljetusyrityksen on huolehdittava valvontalaitteen asentamisesta kaikkiin ajoneuvoihin, joilla suoritetaan matkustaja- tai tavarakuljetuksia, ja käytettävä kuljetuksia suorittaessaan piirturilevyjä ja [kuljettaja]kortteja, jollei jäljempänä toisin säädetä.

2. Kuljetusyrityksen 1 momentin mukainen velvoite ei koske ajoneuvoja, joita käytetään erityissäännöksissä määriteltyihin kuljetuksiin [viittaus asetuksen N:o 561/2006 3 artiklaan ja 13 artiklan 1 kohtaan].”

23 Työajan järjestämisestä kuljetusalalla, työsuojelutarkastuksista annetun lain nro 125/2006 muuttamisesta ja täydentämisestä, laittomasta työstä ja laittomasta työsuhteesta annetun lain nro 82/2005 muuttamisesta ja täydentämisestä sekä eräiden lakien muuttamisesta ja täydentämisestä annetun lain nro 462/2007 (zákon č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z.), sellaisena kuin se on muutettuna 13.9.2007 annetulla lailla nro 309/2007, 38 §:n 1 momentin a kohdan 1 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Rikkomukseen syyllistyy kuljettaja, joka kuljettaa ajoneuvoa ilman valvontalaitetta tai ajoneuvoa, jossa on valvontalaite, jolle ei ole tehty asianmukaista määräaikaistarkastusta, tai joka käyttää valvontalaitetta väärin.”

24 Hallintolainkäytöstä 21.5.2015 annettu laki nro 162/2015 (zákon č. 162/2015 Správny súdny, jäljempänä hallintolainkäyttölaki) tuli voimaan 1.7.2016.

25 Hallintolainkäyttölain 145 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) Tiedoksiannettu tuomio on lainvoimainen, jollei jäljempänä toisin säädetä.

2) Hallintotuomioistuimen tuomiosta tulee lainvoimainen yhden kuukauden kuluttua sen tiedoksiantamisesta, tai kun tästä tuomiosta tehdään kassaatiovalitus, kyseisen määräajan kuluessa, jos ratkaisu koski

– –

c) hallinnollisiin seuraamuksiin liittyvää muutoksenhakua hallintolainkäyttömenettelyssä

– –”

26 Kyseisen lain 438 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Hallintotuomioistuimen lainvoimaisesta ratkaisusta voidaan tehdä kassaatiovalitus – –.”

27 Hallintolainkäyttölain 440 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Kassaatiovalitus voi perustua ainoastaan siihen, että hallintotuomioistuin ei ole menettelyssään tai ratkaisussaan noudattanut lakia, koska

a) siltä puuttui toimivalta antaa ratkaisu oikeusriitaan

b) oikeusriidan asianosaisella ei ollut asiavaltuutta

c) oikeusriidan asianosaisella ei ollut täyttä kelpoisuutta toimia itsenäisesti hallintotuomioistuimessa eikä hänellä ollut oikeudellista edustajaa tai edunvalvojaa, joka olisi toiminut hänen nimissään

d) samasta kysymyksestä on jo annettu lainvoimainen ratkaisu tai samassa asiassa on jo pantu vireille menettely

e) asian on ratkaissut jäävätty tuomari tai hallintotuomioistuin, jonka kokoonpano on sääntöjenvastainen

f) menettelyvirheen takia hallintotuomioistuin on estänyt asianosaista käyttämästä menettelyllisiä oikeuksiaan, joten oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on loukattu

g) hallintotuomioistuimen ratkaisu perustuu oikeudelliseen virheeseen

h) hallintotuomioistuin on päättänyt poiketa [ylimmän hallintotuomioistuimen] vakiintuneesta oikeuskäytännöstä

i) hallintotuomioistuin ei ole noudattanut kassaatiovalituksen johdosta annetussa kumoamisratkaisussa ilmaistua sitovaa oikeudellista näkemystä

j) kanne on hylätty lainvastaisesti.”

28 Hallintolainkäyttölain 454 §:ssä säädetään seuraavaa:

”[Kassaatiotuomioistuimen] on perustettava ratkaisunsa asiaintilaan, joka vallitsi silloin, kun hallintotuomioistuin ilmoitti valituksenalaisesta ratkaisusta tai antoi sen.”

29 Hallintolainkäyttölain 462 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) Jos kassaatiotuomioistuin toteaa asiaa tutkittuaan, että kassaatiovalitus on perusteltu, se voi päättää kumota riidanalaisen päätöksen ja asian luonteesta riippuen palauttaa asian hallintotuomioistuimelle jatkokäsittelyä varten tai lopettaa menettelyn ja tarvittaessa siirtää asian toimivaltaiselle viranomaiselle asian käsittelyä varten.

2) Jos kassaatiotuomioistuin katsoo, ettei hallintoviranomaisen riidanalainen päätös tai toimenpide ole lainmukainen, ja hallintotuomioistuin on hylännyt siitä nostetun kanteen, se voi muuttaa hallintotuomioistuimen antamaa ratkaisua kumoamalla hallintoviranomaisen riidanalaisen päätöksen tai toimenpiteen ja palauttaa asian hallintoviranomaiselle jatkokäsittelyä varten.

_ _”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

30 T.T:n todettiin 8.12.2016 tehdyllä hallinnollisella päätöksellä syyllistyneen lain nro 462/2007 38 §:n 1 momentin a kohdan 1 alakohdan rikkomiseen, koska hän oli kuljettanut 4.11.2015 betonia BAJI Transin omistamalla ajoneuvolla, jonka ajopiirturille ei ollut tehty asianmukaista määräaikaistarkastusta. T.T:lle määrättiin tällä perusteella 200 euron sakko.

31 Kansallinen työsuojeluviranomainen hylkäsi 3.4.2017 tekemällään päätöksellä T.T:n tekemän oikaisuvaatimuksen 8.12.2016 tehdystä päätöksestä.

32 T.T. ja BAJI Trans nostivat näistä hallinnollisista päätöksistä kanteen Krajský súd v Bratislavessa (Bratislavan alueellinen tuomioistuin, Slovakia).

33 Krajský súd v Bratislave jätti 27.3.2019 antamallaan ratkaisulla BAJI Transin kanteen tutkimatta ja hylkäsi T.T:n kanteen perusteettomana. Kyseinen tuomioistuin katsoi muun muassa, että asetuksen N:o 3821/85 3 artiklassa ja lain nro 461/2007 2 §:n 1 momentissa säädetään velvoitteesta käyttää ajopiirturia kaikissa tieliikenteessä käytetyissä kuljetusajoneuvoissa, jollei asetuksen N:o 561/2006 3 tai 13 artiklassa tarkoitetuista poikkeuksista muuta johdu. Nämä poikkeukset eivät kuitenkaan koskeneet betonin kuljettamiseen tarkoitettuja ajoneuvoja.

34 T.T. ja BAJI Trans tekivät 15.7.2019 tästä ratkaisusta kassaatiovalituksen Najvyšší súd Slovenskej republikyyn (ylin yleinen tuomioistuin, Slovakia).

35 T.T. ja BAJI Trans toimittivat 24.8.2020 kirjelmän, jossa ne korostivat, että asetusta N:o 561/2006 on muutettu asetuksella 2020/1054. Tämän muutoksen, joka on tehty niiden kassaatiovalituksen tekemisen jälkeen, seurauksena 4.11.2015 tehdyt teot eivät ole enää lainvastaisia. Tällainen muutos on siis niiden mukaan otettava huomioon Slovakian tasavallan perustuslain 50 §:n 6 momentin perusteella.

36 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ylin hallintotuomioistuin, Slovakia), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, aloitti 1.8.2021 kaikkien sellaisten asioiden tutkinnan, jotka olivat vireillä Najvyšší súd Slovenskej republikyn hallintoasioiden jaostossa 31.7.2021 ja joihin kuului T.T:n ja BAJI Transin tekemä valitus.

37 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että lex mitior -periaate on vahvistettu perusoikeuskirjan 49 artiklassa, mutta korostaa, että kyseistä artiklaa voidaan soveltaa vain, jos pääasia koskee tilannetta, jossa jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

38 Koska pääasiassa kyseessä olevat kansalliset lait on annettu asetusten N:o 3821/85 ja N:o 165/2014 ja myös näistä asetuksista johtuvan seuraamusjärjestelmän käyttöön ottamista koskevan velvoitteen soveltamiseksi, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on taipuvainen katsomaan yhtäältä, että kansallinen työsuojeluviranomainen on soveltanut unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, kun se on ottanut kantaa T.T:n syyllisyyteen ja määrännyt hänelle seuraamuksen, ja toisaalta, että myös se itse soveltaa unionin oikeutta ottaessaan kantaa käsiteltävänään olevaan valitukseen. Kyseinen tuomioistuin toivoo kuitenkin, että unionin tuomioistuin vahvistaa tämän tulkinnan.

39 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo toiseksi, että Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklassa asetettujen vaatimusten täyttämiseksi sekä hallintoviranomaisten, joiden on määrättävä jollekin henkilölle rikosoikeudellinen seuraamus, että tuomioistuinten, jotka käsittelevät näihin hallintopäätöksiin kohdistettuja muutoksenhakuja täyttä tuomiovaltaa käyttäen, on sovellettava lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa periaatetta. Kyseinen tuomioistuin on taipuvainen katsomaan, että sama päättely pätee perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohtaan. Se haluaa kuitenkin varmistua siitä, että tätä määräystä sovelletaan sekä siinä menettelyssä, jossa hallinnollisesta seuraamuksesta määrätään, että siinä tuomioistuinmenettelyssä, jossa kyseisen seuraamuksen laillisuutta on tarkoitus valvoa.

40 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii kolmanneksi, onko sen kassaatiotuomioistuimena otettava huomioon lievempi rikoslaki, joka on annettu kansallisen oikeuden nojalla lainvoimaiseksi katsotun tuomioistuinratkaisun, josta BAJI Trans ja T.T. ovat valittaneet, antamisen jälkeen.

41 Kyseinen tuomioistuin huomauttaa tältä osin unionin tuomioistuimen jo todenneen, että lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa periaatetta sovelletaan rikosoikeudellisiin menettelyihin odotettaessa lainvoimaista ratkaisua, mutta se ei ole koskaan lausunut siitä, miten tällaisen ratkaisun lainvoimaisuutta on arvioitava.

42 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että sen on otettava huomioon rangaistuksen määrittämisen perusperiaatteet, joihin kuuluu lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskeva periaate, vaikkei tällaista vaatimusta olisikaan esitetty.

43 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa kuitenkin yhtäältä, että kassaatiovalitusta pidetään Slovakian oikeudessa teoriassa ylimääräisenä muutoksenhakukeinona juuri siksi, että se kohdistuu lainvoimaiseen tuomioistuinratkaisuun, ja toisaalta, että sitä sitoo se oikeudellinen tilanne, joka vallitsi kyseisen ratkaisun antamishetkenä.

44 Kyseinen tuomioistuin toteaa kuitenkin myös, että Slovakian lainsäädännössä säädetyt kassaatioperusteet on esitetty laajasti ja ne kattavat lähtökohtaisesti kaikki oikeudelliset virheet ja menettelyvirheet. Lisäksi valittajalla on lähtökohtaisesti oikeus siihen, että valitus ratkaistaan ja että kassaatiovalitusta koskevassa menettelyssä jatketaan säännönmukaisesti ja suoraan alemmassa hallintotuomioistuimessa käytyä menettelyä.

45 Tässä tilanteessa Najvyšší správny súd Slovenskej republiky päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [perusoikeuskirjan] 51 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta, kun se kansallisen lainsäädännön nojalla määrää hallinnollisen seuraamuksen sellaisen velvoitteen laiminlyönnistä, joka johtuu unionin oikeudesta ja jonka laiminlyönnistä jäsenvaltiot ovat velvoitettuja määräämään seuraamuksia, kuten asetuksen N:o 3821/85 19 artiklan 1 kohdassa ja asetuksen N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdassa säädetään?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko [perusoikeuskirjan] 49 artiklan 1 kohtaa ja siinä vahvistettua lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa periaatetta tulkittava siten, että niitä sovelletaan myös määrättäessä seuraamuksia hallinnollisista rikkomuksista silloin, kun syyllisyydestä ja seuraamuksesta päättää ensin hallintoviranomainen eikä tuomioistuin, ja että mainittua periaatetta sovelletaan tämän jälkeen myös hallintotuomioistuimen suorittaessa kyseisen hallintoviranomaisen päätöksen valvontaa?

3) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko [perusoikeuskirjan] 49 artiklaa ja siinä vahvistettua lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa periaatetta tulkittava siten, että niitä sovelletaan kansallisessa hallintomenettelyssä tai tuomioistuinmenettelyssä menettelyvaiheesta riippumatta?

4) Jos kolmanteen kysymykseen vastataan kieltävästi, millä perusteilla kyseinen vaihe määräytyy? Onko siis [perusoikeuskirjan] 49 artiklaa ja siinä vahvistettua lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa periaatetta tulkittava siten, että niitä sovelletaan kassaatiovalituksen kaltaisessa muutoksenhaussa hallintolainkäytössä, jolloin kassaatiovalitusta toisena ja viimeisenä oikeusasteena käsittelevän Najvyšší správny súd Slovenskej republikyn kaltaisen tuomioistuimen on otettava huomioon hallinnollisen rikkomuksen, jota on aiemmassa vaiheessa käsitelty hallintoviranomaisessa eikä

tuomioistuimessa, tekijän eduksi lainmuutos, joka on tullut voimaan vasta sen jälkeen, kun alemman oikeusasteen hallintotuomioistuimen ratkaisu, johon [ylimmän oikeusasteen tuomioistuin] ottaa kantaa, on annettu ja siitä on tullut lainvoimainen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

46 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään lähinnä, onko perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta kyseisessä määräyksessä tarkoitetulla tavalla, kun se määrää asetuksen N:o 3821/85 19 artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdan nojalla ajoneuvon kuljettajalle hallinnollisen seuraamuksen sillä perusteella, ettei tämän ajoneuvon osalta ole noudatettu näissä asetuksissa asetettuja velvoitteita.

47 Aluksi on todettava Slovakian hallituksen väittävän, että vastaus tähän kysymykseen on niin ilmeinen, ettei siihen ole tarpeen vastata. Siltä osin kuin kyseisellä huomautuksella on katsottava pyrittävän kyseenalaistamaan tämän kysymyksen tutkittavaksi ottaminen, on riittävää muistuttaa, että vaikka oletettaisiin, ettei vastauksesta esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen voi olla perusteltua epäilystä, kysymystä ei kuitenkaan tällä perusteella jätetä tutkimatta (ks. vastaavasti tuomio 1.12.2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, 65 kohta ja tuomio 11.5.2023, MOMTRADE RUSE, C-620/21, EU:C:2023:395, 38 kohta).

48 Tämän tarkennuksen jälkeen on todettava perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdasta ilmenevän, että perusoikeuskirjan määräykset koskevat jäsenvaltioita ainoastaan silloin, kun ne soveltavat unionin oikeutta.

49 Unionin oikeusjärjestyksessä taattuja perusoikeuksia on siis tarkoitus soveltaa kaikkiin unionin oikeudessa säänneltyihin tilanteisiin mutta ei muihin tilanteisiin (tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 19 kohta).

50 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla täyttäessään unionin oikeuden toimessa ilmaistun velvoitteen säätää seuraamuksia kyseisessä toimessa tarkoitetuista rikkomisista (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 27 kohta ja tuomio 19.10.2023, G. ST. T. (Tavaramerkin loukkauksesta tuomittavan rangaistuksen oikeasuhteisuus), C-655/21, EU:C:2023:791, 43 kohta).

51 Nyt käsiteltävässä tapauksessa sekä asetuksessa N:o 3821/85, jota sovellettiin T.T:n tekemän rikkomuksen ajankohtana, että asetuksessa N:o 165/2014 säädettiin ilman poikkeusmahdollisuutta ennen asetuksen 2020/1054 voimaantuloa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa ajoneuvoissa on oltava ajopiirturi ja että tämä ajopiirturi on tarkastettava määräajoin. Asetuksen N:o 3821/85 19 artiklan 1 kohdasta ja asetuksen N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdasta ilmenee lisäksi, että niissä velvoitetaan jäsenvaltiot määräämään seuraamuksia niiden säännösten rikkomisesta.

52 Tästä seuraa, että Slovakian viranomaiset ovat soveltaneet unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, kun ne ovat antaneet lain nro 462/2007 38 §:n 1 momentin a kohdan 1 alakohdan ja määränneet T.T:lle hallinnollisen sakon siitä, että hän on kuljettanut 4.11.2015 valmisbetonin kuljetusajoneuvoa noudattamatta velvoitteita tarkastaa määräajoin ajopiirturi, joka kyseisessä ajoneuvossa on oltava.

53 Pääasia koskee kuitenkin erityisesti mahdollisuutta määrätä T.T:lle seuraamus tällaisen rikkomuksen tekemisestä ennen asetuksen 2020/1054 voimaantuloa, vaikka kyseisen asetuksen ja lain nro 461/2007 2 §:n 2 momentin yhteisvaikutuksesta valmisbetonin kuljetusajoneuvot on vastedes vapautettu Slovakian oikeudessa siitä velvoitteesta, että niissä on oltava ajopiirturi.

54 Kattavan vastauksen antamiseksi ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle on siis vielä huomautettava, että Slovakian lainsäätäjä on soveltanut myös unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, kun se on muuttanut merkityksellistä kansallista säännöstöä tällä tavalla.

55 Slovakian lainsäätäjä on näet näin tehdessään käyttänyt sille asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdassa annettua mahdollisuutta vapauttaa asetuksen N:o 561/2006, sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksella 2020/1054, 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut ajoneuvoluokat siitä velvoitteesta, että niissä on oltava ajopiirturi.

56 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun jäsenvaltio toteuttaa toimenpiteitä käyttämällä harkinta- tai arviointivaltaa, joka on erottamaton osa unionin oikeuden toimella luotua järjestelmää, sen katsotaan soveltavan unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2017, Florescu ym., C-258/14, EU:C:2017:448, 48 kohta ja tuomio 29.7.2024, protectus, C-185/23, EU:C:2024:657, 59 kohta).

57 Pääasiassa on siis kyse kansallisesta säännöstöstä, jolla sovelletaan unionin oikeutta perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, joten pääasiassa on noudatettava perusoikeuskirjassa vahvistetuista perusoikeuksista ilmeneviä vaatimuksia (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

58 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta kyseisessä määräyksessä tarkoitetulla tavalla, kun se yhtäältä määrää asetuksen N:o 3821/85 19 artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdan nojalla ajoneuvon kuljettajalle hallinnollisen seuraamuksen sillä perusteella, ettei tämä ole noudattanut näissä asetuksissa asetettuja velvoitteita, ja toisaalta käyttää tämän jälkeen sille asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdassa annettua mahdollisuutta vapauttaa tietyt tieliikenteessä käytetyt kuljetusajoneuvot tällaisista velvoitteista.

Toinen kysymys

59 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään lähinnä, onko perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä tulkittava siten, että sitä voidaan soveltaa hallinnolliseen seuraamukseen, joka on määrätty sellaisen säännön nojalla, jota on kyseisen seuraamuksen määräämisen jälkeen muutettu siten, että se on seuraamuksen kohteena olevalle henkilölle lievempi.

60 Aluksi on korostettava, että perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisessä virkkeessä määrätään, että jos rikoksen teon jälkeen laissa säädetään lievemmästä rangaistuksesta, sitä on sovellettava.

61 Tässä määräyksessä vahvistetaan siten lievemmän rikoslain taannehtivan soveltamisen periaate, joka taataan myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklassa (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 17.9.2009, Scoppola v. Italia (nro 2), CE:ECHR:2009:0917JUD001024903, 109 kohta).

Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen soveltamisala

62 Perusoikeuskirjan selityksistä (EUVL 2007, C 303, s. 17) sen 49 artiklaan ilmenee, että tätä määräystä sovelletaan rikosoikeuden alalla.

63 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa huomauttanut, unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kolmella kriteerillä on merkitystä arvioitaessa seuraamuksen rikosoikeudellista luonnetta etenkin perusoikeuskirjan 49 artiklaa sovellettaessa. Ensimmäinen kriteeri koskee rikkomisen oikeudellista luonnehdintaa kansallisessa oikeudessa, toinen rikkomisen luonnetta ja kolmas sen seuraamuksen ankaruutta, joka tekijälle voidaan määrätä (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2012, Bonda, C-489/10, EU:C:2012:319, 37 kohta ja tuomio 4.5.2023, Agenția Națională de Integritate, C-40/21, EU:C:2023:367, 34 kohta).

64 Vaikka onkin ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävä arvioida näiden kriteerien valossa, onko T.T:lle määrätty sakko luonteeltaan rikosoikeudellinen perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, unionin tuomioistuin voi ennakkoratkaisun antaessaan kuitenkin tehdä täsmennyksiä ohjatakseen kansallista tuomioistuinta tulkinnassa (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2023, Agenția Națională de Integritate, C-40/21, EU:C:2023:367, 36 kohta).

65 Ensimmäisestä kriteeristä, joka koskee rikkomisen oikeudellista luonnehdintaa kansallisessa oikeudessa, on todettava tältä osin aluksi, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamista tiedoista ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevaa rikkomusta pidetään Slovakian oikeudessa hallinnollisena rikkomuksena.

66 Perusoikeuskirjan 49 artiklan soveltaminen ulottuu kuitenkin sellaistenkin rikkomisten osalta, joita ei kansallisessa oikeudessa pidetä ”rikosoikeudellisina”, menettelyihin ja seuraamuksiin, joita on pidettävä luonteeltaan rikosoikeudellisina tämän tuomion 63 kohdassa tarkoitettujen kahden muun kriteerin perusteella (ks. vastaavasti tuomio 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Liikennerikkomuspisteet), C-439/19, EU:C:2021:504, 88 kohta ja tuomio 14.9.2023, Vinal, C-820/21, EU:C:2023:667, 49 kohta).

67 Siltä osin kuin on kyse rikkomisen luonnetta koskevasta toisesta kriteeristä, on todettava, että se edellyttää sen tarkastamista, onko kyseessä olevan toimenpiteen tarkoitus olla etenkin rangaistus, mikä on luonteenomaista perusoikeuskirjan 49 artiklassa tarkoitetulle luonteeltaan rikosoikeudelliselle seuraamukselle, ilman että pelkästään se seikka, että sillä on myös ennaltaehkäisevä tarkoitus, olisi omiaan poistamaan sen luonnehtimisen rikosoikeudelliseksi seuraamukseksi. Rikosoikeudellisille seuraamuksille on näet luonteenomaista, että niillä pyritään sekä rankaisemaan lainvastaisesta menettelystä että ehkäisemään sitä ennalta. Sitä vastoin toimenpide, joka rajoittuu vain kyseisestä rikkomisesta aiheutuneen vahingon korvaamiseen, ei

ole luonteeltaan rikosoikeudellinen (tuomio 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Liikennerikkomuspisteet), C-439/19, EU:C:2021:504, 89 kohta ja tuomio 14.9.2023, Vinal, C-820/21, EU:C:2023:667, 50 kohta).

68 Nyt käsiteltävässä tapauksessa sellaisten velvoitteiden laiminlyönnistä, jotka koskevat sitä, että tietyntyyppisissä ajoneuvoissa on oltava ajopiirturi ja että ajopiirturi on tarkastettava määräajoin, seuraavien hallinnollisten sakkojen päämääränä näyttää olevan sekä näiden rikkomusten estäminen että niistä rankaiseminen, eikä niiden tehtävänä ole korvata näistä rikkomuksista aiheutunutta vahinkoa.

69 Unionin tuomioistuin on lisäksi jo katsonut, että se, että kyseessä oleva toimenpide ei koske suurta yleisöä vaan tiettyä sellaisten adressaattien ryhmää, joiden on sen vuoksi, että ne harjoittavat unionin oikeudessa erityisesti säänneltyä toimintaa, täytettävä unionin oikeudessa asetetut edellytykset, voi puhua sen puolesta, ettei kyseisellä toimenpiteellä ole tarkoitus rangaista, ja siis vaikuttaa osaltaan sen toteamiseen, ettei kyseinen toimenpide ole luonteeltaan rikosoikeudellinen, kunhan tällä toimenpiteellä vain evätään sen adressaatilta tietyt sille unionin oikeudessa annetut oikeudet sillä perusteella, että toimivaltainen hallintoviranomainen on katsonut, että näiden oikeuksien myöntämisedellytykset eivät enää täyty (ks. vastaavasti tuomio 14.9.2023, Vinal, C-820/21, EU:C:2023:667, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Pääasiassa kyseessä olevalla sakolla ei ole selvästikään tällaista tavoitetta.

70 Määrättävän seuraamuksen ankaruutta koskevasta kolmannesta kriteeristä on lopuksi todettava, että ankaruutta arvioidaan asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä säädetyn enimmäisrangaistuksen perusteella (tuomio 14.9.2023, Vinal, C-820/21, EU:C:2023:667, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Nyt käsiteltävässä asiassa istunnossa on korostettu, että T.T:n tekemän kaltaisesta rikkomuksesta voidaan määrätä enintään 1 699 euron suuruinen hallinnollinen sakko. Kuten Slovakian hallitus on lisäksi kyseisessä istunnossa huomauttanut, vaikuttaa siltä, että tähän sakkoon voidaan liittää kahden vuoden ajokielto. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on selvitettävä, voivatko tällaiset seuraamukset yhdessä tarkasteltuina olla osoitus sellaisesta ankaruudesta, joka riittää siihen, että niitä voidaan pitää rankaisevina ja siis luonteeltaan rikosoikeudellisina.

72 On myös otettava huomioon se, että sellaisen ajopiirturin käyttäminen, jota hyväksytty korjaamo ei ole tarkastanut, merkitsee direktiivin 2006/22, sellaisena kuin se on muutettuna 15.7.2020 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2020/1057 (EUVL 2020, L 249, s. 49), liitteessä III olevan H1 kohdan nojalla erittäin vakavaa rikkomusta. Asetuksen N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdassa näet edellytetään, että jäsenvaltiot määräävät paitsi tehokkaat, oikeasuhteiset, varoittavat ja syrjimättömät myös direktiivissä 2006/22 määriteltyjen rikkomusluokkien mukaiset seuraamukset.

73 Jos ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kuitenkin kaikkien merkityksellisten seikkojen tarkastelun päätteeksi katsoisi, ettei kyseinen sakko ole luonteeltaan rikosoikeudellinen ja ettei perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä näin ollen sovelleta pääasiassa, missään unionin oikeussäännössä ei edellytettäisi lex mitior -periaatteen noudattamista nyt käsiteltävässä tapauksessa.

74 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei tarkemmin sanottuna voisi tukeutua unionin oikeuden yleiseen periaatteeseen, jossa vahvistetaan lievemmän rangaistuksen taannehtiva soveltaminen.

75 Yhtäältä näet unionin tuomioistuin on tosin vahvistanut tällaisen periaatteen olemassaolon jo ennen perusoikeuskirjan voimaantuloa tukeutuen jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen (tuomio 3.5.2005, Berlusconi ym., C-387/02, C-391/02 ja C-403/02, EU:C:2005:270, 68 ja 69 kohta). Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 67 kohdassa todennut, ei kuitenkaan ole olemassa sellaista yhteistä valtiosääntöperinnettä, joka voisi olla perusteena lex mitior -periaatteen ulottamiselle koskemaan myös seuraamuksia, jotka eivät ole luonteeltaan rikosoikeudellisia.

76 Tätä päätelmää tukevat perusoikeuskirjan laatijoiden päätös rajoittaa lievemmän rikoslain periaatteen soveltamisala, sellaisena kuin se taataan perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisessä virkkeessä, koskemaan vain rikosoikeuden alaan kuuluvia toimenpiteitä ja se, että myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklan soveltamisala on rajattu vain näihin toimenpiteisiin.

77 Toisaalta yleisen periaatteen, jolla vahvistetaan lievemmän rangaistuksen taannehtiva soveltaminen, ulottuvuuden rajaamista rikosoikeuden alaan ei kyseenalaisteta asetuksen N:o 2988/95 2 artiklan 2 kohdan toisella virkkeellä, jonka mukaan toimivaltaisten viranomaisten on sovellettava taannehtivasti väärinkäytöksen tunnusmerkistön täyttävään menettelyyn, joka voi vahingoittaa kyseisen asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja unionin taloudellisia etuja, sellaisia unionin alakohtaiseen säännöstöön sisältyviin säännöksiin tehtyjä myöhempiä muutoksia, joilla otetaan käyttöön lievempiä hallinnollisia seuraamuksia.

78 Kyseisessä säännöksessä säädetään tosin sellaisten unionin oikeuden säännösten taannehtivasta soveltamisesta, joilla lievennetään hallinnollisia seuraamuksia koskevan järjestelmän ankaruutta, eikä sen soveltamisala rajoitu pelkästään luonteeltaan rikosoikeudellisiin seuraamuksiin.

79 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 70 kohdassa korostanut, se, että unionin lainsäätäjä on katsonut asetuksen N:o 2988/95 2 artiklan 2 kohdassa tarpeelliseksi ulottaa lievemmän rangaistuksen taannehtivaa soveltamista koskevan unionin oikeuden yleisen periaatteen koskemaan kaikkia hallinnollisia seuraamuksia, jotka kohdistuvat väärinkäytöksiin, jotka voivat vahingoittaa kyseisen asetuksen 1 artiklassa tarkoitettuja unionin taloudellisia etuja, siitä riippumatta, ovatko ne rikosoikeudellisia vai eivät, ilmentää kuitenkin juuri sitä, ettei kyseistä periaatetta ole tarkoitus soveltaa sellaisenaan seuraamuksiin, jotka eivät ole rikosoikeudellisia.

Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen soveltamisedellytykset

80 Velvollisuus soveltaa perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen mukaan rikoksen teon jälkeistä lakia edellyttää, että kyseisessä laissa ”säädetään lievemmästä rangaistuksesta”.

81 Tämän määräyksen soveltaminen edellyttää siis oikeudellisten järjestelmien ajallista seuraantoa ja perustuu toteamukseen siitä, että tämä seuraanto heijastaa kyseisessä oikeusjärjestyksessä muuttunutta, rikoksentekijälle edullista kantaa joko rikoksen tunnusmerkistön täyttävien tekojen rikosoikeudellisesta luokittelusta tai tällaiseen rikokseen sovellettavasta rangaistuksesta (ks. vastaavasti tuomio 24.7.2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, 107 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

82 Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on lisäksi jo todennut, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklassa ei taata rikoksentekijälle lievemmän säännöstön tehdyn muutoksen taannehtivaa soveltamista, jos tämä muutos selittyy yksinomaan tosiseikkojen muuttumisella kyseisen rikoksen

tekemisen jälkeen eikä sillä näin ollen ole merkitystä tutkittaessa rikosta sellaisenaan (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 18.10.2022, Morck Jensen v. Tanska, CE:ECHR:2022:1018JUD006078519, 52 kohta).

83 Kuten tämän tuomion 52 kohdassa on korostettu, nyt käsiteltävässä tapauksessa T.T:lle on määrätty seuraamus siitä, että hän on kuljettanut 4.11.2015 valmisbetonin toimituksiin käytettävää ajoneuvoa, jonka ajopiirturille ei ollut tehty asianmukaista määräaikaistarkastusta.

84 Tältä osin on huomautettava yhtäältä, että ennen kuin asetuksen N:o 3821/85 3 artiklan 2 kohta, jota sovellettiin pääasiassa kyseessä olevan rikkomuksen tekohetkellä, kumottiin asetuksella N:o 165/2014, siinä annettiin jäsenvaltioille lupa myöntää vapautus kyseisen asetuksen soveltamisesta asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuille ajoneuvoille. Jäsenvaltioille on annettu edelleen sama mahdollisuus asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdassa, jota on sovellettu 2.3.2016 alkaen.

85 Toisaalta asetuksella 2020/1054 lisättiin valmisbetonin toimituksiin käytettävien ajoneuvojen luokka asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin ajoneuvoluokkiin, joille jäsenvaltiot voivat myöntää poikkeuksia, ja tällaista muutosta on sovellettu 20.8.2020 alkaen.

86 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 78 kohdassa todennut, kun asetuksessa 2020/1054 lisätään nämä ajoneuvot asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa jo mainittuihin ajoneuvoihin, asetus 2020/1054 osoittaa, että unionin lainsäätäjä on muuttanut kantaansa siitä, onko näissä ajoneuvoissa, jotka ajavat lähtökohtaisesti melko lyhyitä matkoja, tarpeen olla ajopiirturi.

87 Tällainen muutos eroaa siten tapauksista, joissa unionin tuomioistuimella on ollut tilaisuus katsoa pääosin, että vaikka sovellettavan säännöstön muutos on ollut syytetyn tai tuomitun kannalta edullinen, se ei ole voinut kuulua lex mitior -periaatteen soveltamisalaan, koska tällainen muutos ei ollut omiaan muuttamaan rikoksen tunnusmerkistöä, vaan se merkitsi tämän rikoksen kannalta pelkkää tosiasiallisen tilanteen muutosta tai sitä voitiin perustella yksinomaan unionin lainsäätäjän täysin taloudellisella ja teknisellä uudella arvioinnilla, jolla ei kyseenalaistettu seuraamuksen kohteena olevan henkilön aiempien menettelyjen sääntöjenvastaisuutta (ks. vastaavasti tuomio 6.10.2016, Paoletti ym., C-218/15, EU:C:2016:748, 32–36 kohta ja tuomio 7.8.2018, Clergeau ym., C-115/17, EU:C:2018:651, 34–40 kohta).

88 Tästä seuraa, että unionin oikeuden sääntöjä, jotka koskevat velvoitetta varustaa tietyt ajoneuvot ajopiirturilla ja varmistaa sen tarkastus määräajoin, on muutettu T.T:n tekemän rikkomuksen jälkeen tavalla, joka saattoi olla hänelle edullinen, jos Slovakian viranomaiset päättäisivät asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti vapauttaa tämäntyyppiset ajoneuvot velvoitteesta varustaa ne ajopiirturilla.

89 Lain nro 461/2007 2 §:n 2 momentissa säädetään, että kaikkiin asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa mainittuihin luokkiin kuuluvat ajoneuvot vapautetaan velvoitteesta varustaa ne ajopiirturilla.

90 Näin ollen on ilmeistä, että – kuten tämän tuomion 55 kohdassa on huomautettu – Slovakian lainsäätäjä on päättänyt soveltaa asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta vapauttamalla suoraan lain nojalla kaikki asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa luetellut ajoneuvoluokat velvoitteesta varustaa ne ajopiirturilla samoista syistä, jotka unionin lainsäätäjä on ottanut huomioon.

91 Kuten Slovakian hallitus on kirjallisissa huomautuksissaan ja istunnossa korostanut, unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta näyttää siis ilmenevän, että se, että Slovakian oikeudessa on poistettu valmisbetonin kuljettamiseen tarkoitettujen ajoneuvojen osalta velvoite varustaa ne ajopiirturilla, kuvastaa Slovakian lainsäätäjän kannan muuttumista siltä osin kuin on kyse halusta säätää rangaistaviksi T.T:n syyksi luettujen kaltaiset teot, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin tarkistettava.

92 Lopuksi on huomautettava, että perusoikeuskirjan 49 artikla sisältää ainakin samat takeet kuin ne, joista määrätään Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklassa, joka on perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan nojalla otettava huomioon vähimmäissuojana (tuomio 29.7.2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin tuomioistuimen on siis huolehdittava siitä, että tulkinta, jonka se omaksuu nyt käsiteltävässä asiassa, turvaa suojelulle tason, joka ei alita kyseisen 7 artiklan, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut, tarjoamaa tasoa (tuomio 10.11.2022, DELTA STROY 2003, C-203/21, EU:C:2022:865, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

93 Tältä osin on huomautettava, että niillä tämän tuomion 81 kohdasta ilmenevillä vaatimuksilla, jotka perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa asetetaan lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevan periaatteen mahdolliselle soveltamiselle, varmistetaan – kun otetaan huomioon tämän tuomion 82 kohdassa mainittu Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntö – tämän periaatteen suojan taso, joka ei alita Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklan, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut, tarjoamaa tasoa.

94 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että sitä voidaan soveltaa luonteeltaan rikosoikeudelliseen hallinnolliseen seuraamukseen, joka on määrätty sellaisen säännön nojalla, jota on kyseisen seuraamuksen määräämisen jälkeen muutettu siten, että se on seuraamuksen kohteena olevalle henkilölle lievempi, kunhan tämä muutos heijastaa muuttunutta kantaa kyseisen henkilön tekemien tekojen rikosoikeudellisesta luokittelusta tai sovellettavasta rangaistuksesta.

Kolmas ja neljäs kysymys

95 Kolmannella ja neljännellä kysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä tulkittava siten, että tuomioistuimen, joka käsittelee kassaatiovalitusta tuomioistuinratkaisusta, jolla on hylätty kanne luonteeltaan rikosoikeudellisesta hallinnollisesta sakosta, joka kuuluu unionin oikeuden soveltamisalaan, on sovellettava tuomitulle lievempää säännöstöä, joka on tullut voimaan kyseisen tuomioistuinratkaisun antamisen jälkeen, riippumatta siitä, että tätä ratkaisua pidetään kansallisessa oikeudessa lainvoimaisena.

96 Ensinnäkin on muistutettava, että unionin tuomioistuin on jo katsonut, että perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeiseen virkkeeseen sisältyvää lievemmän rikoslain taannehtivuutta koskevaa sääntöä on tarkoitus soveltaa niin kauan kuin mitään lainvoimaista tuomiota ei ole annettu (ks. vastaavasti tuomio 6.10.2015, Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, 56 kohta).

97 Tämä sääntö merkitsee näet sitä, että siitä ajankohdasta lähtien, jona asianomaisessa oikeusjärjestyksessä on katsottu, ettei tietystä menettelystä ole enää tarpeen rangaista tai rangaista yhtä ankarasti, tällaista arvioinnin muutosta on sovellettava välittömästi kaikkiin rikosoikeudellisiin menettelyihin, joita ei ole vielä saatettu päätökseen lainvoimaisella tuomiolla.

98 On todettava, että tällä perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen tulkinnalla ei jätetä huomiotta Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklassa taattua suojan tasoa. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklan 1 kappaleessa taattu lievemmän rikoslainsäädännön taannehtivuutta koskeva periaate edellyttää, että jos rikoksen tekohetkellä voimassa olleen rikoslain ja ennen lainvoimaisen tuomion antamista säädettyjen myöhempien rikoslakien välillä on eroja, tuomioistuimen on sovellettava sitä lakia, jonka säännökset ovat vastaajalle lievemmät (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 17.9.2009, Scoppola v. Italia (nro 2), CE:ECHR:2009:0917JUD001024903, 109 kohta).

99 Toiseksi on niin, että vaikka rikosprosessia koskevat säännöt kuuluvat jäsenvaltioiden toimivaltaan siltä osin kuin unioni ei ole antanut asiaa koskevia säännöksiä, jäsenvaltioiden on kuitenkin tätä toimivaltaa käyttäessään noudatettava niille unionin oikeudesta aiheutuvia velvoitteita, joihin kuuluvat perusoikeuskirjassa vahvistetut perusoikeudet (ks. vastaavasti tuomio 30.4.2024, Procura della Repubblica presso il Tribunale di Bolzano, C-178/22, EU:C:2024:371, 44 kohta).

100 Vaikka tuomion lainvoimaisuutta on arvioitava kyseisen tuomion antaneen jäsenvaltion oikeuden perusteella (ks. analogisesti tuomio 5.6.2014, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, 36 kohta), tätä käsitettä on siis kuitenkin tulkittava perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä sovellettaessa koko unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti, koska sillä määritetään kyseisessä määräyksessä taatun oikeuden laajuus ja näin ollen siitä jäsenvaltioille aiheutuvien velvoitteiden laajuus.

101 Tästä seuraa, että – kuten julkisasiamies on pääosin ratkaisuehdotuksensa 99 kohdassa korostanut – se, että tuomiota pidetään kansallisen oikeuden nojalla lainvoimaisena, ei ole ratkaisevaa, kun tuomioistuin, jolta on haettu muutosta langettavaan ratkaisuun, soveltaa perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä.

102 Tuomiota ei näet voida pitää perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen tarkoituksessa lainvoimaisena silloin, kun siihen voidaan kohdistaa varsinainen muutoksenhakukeino eli mikä tahansa muutoksenhakukeino, joka on osa prosessin tavanomaista kulkua ja joka merkitsee sellaisenaan menettelyvaihetta, johon jokaisen asianosaisen on kohtuudella varauduttava (ks. analogisesti tuomio 22.11.1977, Industrial Diamond Supplies, 43/77, EU:C:1977:188, 37 kohta).

103 Näin on silloin, kun tuomittu tai syytetoimista vastaava viranomainen voi laissa säädetyssä määräajassa ja tarvitsematta perustella sellaisia poikkeuksellisia olosuhteita kuin tarve varmistaa lain intressissä oikeuskäytännön johdonmukaisuus hakea tuomioistuimelta muutosta tuomion tai määrätyn rangaistuksen kumoamiseksi tai muuttamiseksi, ja näin on siitä huolimatta, että tällaista muutoksenhakua pidetään kansallisessa oikeudessa ylimääräisenä muutoksenhakukeinona, mikä tämän tuomion 43 kohdassa mainittujen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamien tietojen mukaan on tilanne nyt käsiteltävässä asiassa Slovakian oikeuden osalta. Niin kauan kuin määräaika tällaisen muutoksenhaun vireillepanolle ei ole päättynyt tai muutoksenhakua ei ole ratkaistu, perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä sovellettaessa ei näet voida katsoa, että syyteoikeus olisi rauennut lopullisesti kyseisen tuomion ja kyseistä rangaistusta koskevan ratkaisun johdosta.

104 Vaikka tuomiosta tehdyn muutoksenhaun lykkäävällä vaikutuksella ei olekaan ratkaisevaa merkitystä, se on lisäksi osoitus siitä, että tämä muutoksenhaku koskee ratkaisua, jota ei voida pitää lainvoimaisena kyseistä määräystä sovellettaessa.

105 Tästä seuraa, että kun tuomioistuinratkaisusta on tämän tuomion 103 kohdassa tarkoitetuin edellytyksin mahdollista tehdä kassaatiovalitus, kyseisestä ratkaisusta on perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä sovellettaessa tarkoitus tulla lainvoimainen vasta, kun asianosaiset ovat käyttäneet tämän oikeussuojakeinon loppuun tai antaneet tällaisen valituksen tekemiselle asetetun määräajan kulua loppuun valitusta tekemättä.

106 Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeinen virke merkitsee näin ollen sitä, että kassaatiotuomioistuin on lähtökohtaisesti velvollinen soveltamaan rikoksentekijään, jolle määrätty seuraamus kuuluu unionin oikeuden soveltamisen piiriin, rikosoikeudellista säännöstöä, joka on kyseiselle rikoksentekijälle lievempi, vaikka tämä säännöstö olisi tullut voimaan kyseisen kassaatiovalituksen kohteena olevan tuomioistuinratkaisun antamisen jälkeen.

107 Tätä päätelmää ei muuta se, että kansallisen oikeuden mukaan valituksen kohteena oleva ratkaisu voidaan kumota vain siltä osin kuin siihen liittyy lainmukaisuutta koskeva virhe tai että kassaatiotuomioistuimen on lausuttava asiasta kyseisen ratkaisun antamispäivänä vallinneen asiantilan perusteella. Kuten tämän tuomion 97 kohdasta ilmenee, jokaisen tuomioistuimen tehtävänä on soveltaa rikoksentekijään hänelle lievempää rikoslakia niin kauan kuin hänen tuomionsa ei ole lainvoimainen.

108 Nyt käsiteltävässä tapauksessa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee yhtäältä, että T.T. on tehnyt ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle kassaatiovalituksen merkityksellisessä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettua määräaikaa noudattaen ilman, että hänen tarvitsi perustella poikkeuksellisia olosuhteita, ja toisaalta, että kyseisellä tuomioistuimella on ainakin mahdollisuus kumota Krajský súd v Bratislaven 27.3.2019 antama ratkaisu.

109 Jollei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen suorittamasta selvityksestä muuta johdu, Krajský súd v Bratislaven 27.3.2019 antamaa ratkaisua ei näin ollen voida pitää ”lainvoimaisena tuomiona” perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä sovellettaessa.

110 Tästä seuraa, että jos ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että T.T:lle määrätty hallinnollinen sakko on luonteeltaan rikosoikeudellinen, kyseisen tuomioistuimen on sovellettava perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisessä virkkeessä tarkoitettua T.T:lle lievempää lain nro 461/2007 2 §:n 2 momentista, luettuna yhdessä asetuksen 2020/1054 kanssa, muodostuvaa säännöstöä siitä riippumatta, että kyseinen säännöstö on tullut voimaan Krajský súd v Bratislaven antaman ratkaisun, jota pidetään kansallisen oikeuden mukaan lainvoimaisena, antamisen jälkeen. Tähän velvollisuuteen ei vaikuta se, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kansallisen oikeuden mukaan annettava ratkaisu sen asiantilan mukaan, joka vallitsi silloin, kun kyseinen ratkaisu annettiin.

111 Viimeksi mainituilta osin on vielä todettava, että jos kansallista säännöstä ei ole mahdollista tulkita unionin oikeuden vaatimusten mukaisesti, unionin oikeuden ensisijaisuuden periaate edellyttää, että kansallinen tuomioistuin, jonka tehtävänä on toimivaltansa puitteissa soveltaa unionin oikeuden säännöksiä, jättää soveltamatta kaikkia kansallisen oikeuden säännöksiä, jotka ovat ristiriidassa unionin oikeuden välittömän oikeusvaikutuksen omaavien säännösten kanssa (tuomio 24.6.2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, 58 ja 61 kohta sekä tuomio 20.2.2024, X (Irtisanomisperusteiden puuttuminen) C-715/20, EU:C:2024:139, 72 kohta).

112 Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisen virkkeen sanamuoto on selvä ja täsmällinen eikä siihen liity mitään ehtoa, joten sillä on välitön oikeusvaikutus.

113 Jos ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on todettava, ettei se saa kansallisen oikeutensa mukaan soveltaa perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeiseen virkkeeseen perustuvia takeita kyseisessä tuomioistuimessa vireillä olevassa oikeusriidassa ja ettei kansallista oikeutta ole mahdollista tulkita unionin oikeuden mukaisesti, sen on siis toimivaltansa rajoissa varmistettava yksityisille perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeisestä virkkeestä johtuva suoja ja taattava tämän määräyksen täysi vaikutus jättämällä tarvittaessa soveltamatta kaikkia sen kanssa ristiriidassa olevia kansallisia säännöksiä.

114 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että tuomioistuimen, joka käsittelee kassaatiovalitusta tuomioistuinratkaisusta, jolla on hylätty kanne luonteeltaan rikosoikeudellisesta hallinnollisesta sakosta, joka kuuluu unionin oikeuden soveltamisalaan, on lähtökohtaisesti sovellettava tuomitulle lievempää kansallista säännöstöä, joka on tullut voimaan kyseisen tuomioistuinratkaisun antamisen jälkeen, riippumatta siitä, että tätä ratkaisua pidetään kansallisessa oikeudessa lainvoimaisena.

Oikeudenkäyntikulut

115 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan unionin perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että

jäsenvaltio soveltaa unionin oikeutta kyseisessä määräyksessä tarkoitetulla tavalla, kun se yhtäältä määrää tieliikenteen valvontalaitteista 20.12.1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3821/85, sellaisena kuin se on muutettuna 15.3.2006 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 561/2006, 19 artiklan 1 kohdan ja tieliikenteessä käytettävistä ajopiirtureista, tieliikenteen valvontalaitteista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3821/85 kumoamisesta sekä tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 561/2006 muuttamisesta 4.2.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 165/2014 41 artiklan 1 kohdan nojalla ajoneuvon kuljettajalle hallinnollisen seuraamuksen sillä perusteella, ettei tämä ole noudattanut näissä asetuksissa asetettuja velvoitteita, ja toisaalta käyttää tämän jälkeen sille asetuksen N:o 165/2014 3 artiklan 2 kohdassa annettua mahdollisuutta vapauttaa tietyt tieliikenteessä käytetyt kuljetusajoneuvot tällaisista velvoitteista.

2) Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että

sitä voidaan soveltaa luonteeltaan rikosoikeudelliseen hallinnolliseen seuraamukseen, joka on määrätty sellaisen säännön nojalla, jota on kyseisen seuraamuksen

määräämisen jälkeen muutettu siten, että se on seuraamuksen kohteena olevalle henkilölle lievempi, kunhan tämä muutos heijastaa muuttunutta kantaa kyseisen henkilön tekemien tekojen rikosoikeudellisesta luokittelusta tai sovellettavasta rangaistuksesta.

3) Perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että

tuomioistuimen, joka käsittelee kassaatiovalitusta tuomioistuinratkaisusta, jolla on hylätty kanne luonteeltaan rikosoikeudellisesta hallinnollisesta sakosta, joka kuuluu unionin oikeuden soveltamisalaan, on lähtökohtaisesti sovellettava tuomitulle lievempää kansallista säännöstöä, joka on tullut voimaan kyseisen tuomioistuinratkaisun antamisen jälkeen, riippumatta siitä, että tätä ratkaisua pidetään kansallisessa oikeudessa lainvoimaisena.

Allekirjoitukset